

Săptămânal
de
informații
și
investigații

f ALERTA f

APARE
MIERCUREA!

Director: George Dora
Director executiv: Sorin V. Teodorescu

an 1 • nr. 10 • 17 - 23 august 2005 • 12 pagini • 0,5 lei (5.000 lei vechi)

EDITORIAL

SRI versus SRL

CLAUDIU BRAN

Dacă în anii '90 serviciile secrete din România erau, în opinia celor mai mulți reprezentarea răului pe pământ, ușor, ușor lucrurile au revenit la normal. Sau, cel puțin, reveniseră, până în urmă cu puțin timp. Românul a înțeles într-un final că nu avem servicii secrete pentru că așa au toate statele lumii și trebuie să avem și noi, ci pentru că aceste instituții chiar sunt necesare, că au un domeniu de activitate foarte clar și concret și că rezultatele muncii lor sunt la fel de concrete și de necesare. După soluționarea fericită a crizei zărilor răpiți în Irak, președintele Băsescu a „îndrăznit” să declare că serviciile secrete și-au făcut datoria. A fost de ajuns. A început isteria națională, tipic românească. Unii politicieni și oameni de afaceri au realizat că președintele și premierul primesc informații de la aceste instituții. Din reacțiile lor, omul de rând ar trebui să înțeleagă că acest lucru este periculos, ilegal sau imoral. De parcă nu acesta ar fi rolul unui serviciu secret. De parcă nu asta ar fi datoria lui. Ultima găselniță aruncată pe piață și pe care aș îndrăzni s-o numesc ineptie este, surprinzător, opera premierului României. Tăriceanu, supărat pentru morala pe care i-a făcut-o Băsescu, propune, hodoronc-tronc, declassificarea unui număr de 21 de informații făcute de către SRI pentru președinte și premier. Nu-l interesează că legea spune clar că acest lucru se poate face doar după 40 de ani, nu-l interesează că ar deconspira lucrătorii și modalitățile de lucru ale serviciului, nu-l interesează nimic. Confundă SRI cu „Agentu' SRL”. Și totuși, vorbim de premierul României. În acest caz nu mai există scuză. Ne întrebăm chiar dacă nu există o intenție. Dacă nu cumva ideea aparține SRL-urilor de prin Guvern, cărora intervențiile președintelui le strică ploile. Dacă nu cumva informațiile care ajung la președinte ar trebui să rămână ascunse undeva. Căci corectitudinea lor s-a cam dovedit, în ultimele zile. Să fie propunerea premierului un avertisment la adresa SRI, o încercare de a transmite că anumite interese nu trebuie atinse? Oricum, un lucru e clar: dacă a fost o gafă, a fost una de proporții. Dacă nu, lucrurile sunt cumplit de grave.

⇒ **DOSAR** | Mai este România guvernată? Și dacă da, de ce?.....2

⇒ **ANCHETĂ** | Voiculescu vrea partid cu Gușă și Măgureanu.....4

⇒ **SPIONAJ** | Ultima întâlnire cu spionul A007 (III).....8

⇒ **ANCHETĂ** | Porsche Romania în conflict cu proprii clienți.....10

⇒ **DOSAR** | Poliția în acțiune – Care poliție?.....11

Schimbarea liderului mason ar putea schimba Guvernul României

pagina 3

DEZVĂLUIRI | pag. 5

Tatăl arabilor pe statele lui Hassan Awdi

Săptămânalul „Alerta” se oferă să pună la dispoziția noii conduceri a PNA toate documentele privind ilegalitățile comise de către patronul Rodipet.

Mai este România guvernată? Și dacă da, ce rost mai are?

Scandalul care a inflamat opinia publică în urma declarațiilor președintelui Băsescu, din care rezultă că premierul Tăriceanu a renunțat la alegerile anticipate în urma unor influențe dacă nu oculte, atunci din afara mediului politic reprezintă începutul sfârșitului pentru coaliția de guvernământ. Vom asista în continuare la noi scandaluri, la noi dezvăliri, poate la noi împăcări spectaculoase de genul Iliescu – Roman, chiar la un armistițiu temporar Băsescu – Tăriceanu, dar o concluzie se impune: fără alegeri anticipate România devine neguvernabilă.

Teama de Băsescu

Mai curând grupuri de presiune decât cercuri de interese, elemente de tip oligarhic cu interese atât în zona economică cât și în viața politică au strâns rândurile pentru a exclude anticipatele dintr-o sumedenie de motive. În primul rând constituirea unei noi majorități în favoarea alianțe DA ar deranja anumite cercuri de afaceri prin pierderea susținerii politice pe care încă o au, mai ales la nivel de administrație locală. În al doilea rând, după trecerea PNA în componența Parchetului general, dosarele unor par-

lamentari vor fi redeschise și singurul lucru care îi mai poate salva este cramponarea de un loc de deputat sau senator. În fine, declanșarea anticipatelor ar permite ca alegerile viitoare parlamentare să corespundă cu cele prezidențiale, iar un candidat tip „locomotivă” ca președintele Băsescu va trage în sus procentele PD-ului.

Geoană vrea anticipate

De remarcat modul în care media a reflectat acest scandal. Între întâlnirea de la Snagov între premierul Tăriceanu, Dinu Patriciu, Peter Imre și Sorin Roșca Stănescu și afirmațiile președintelui despre influența unor cercuri de interese asupra unor miniștri din actualul cabinet a fost pus în mod forțat semnul egal. Premierul Tăriceanu a înțeles foarte bine ce a vrut să spună președintele Băsescu, care fără îndoială știe că nu la întâlnirea de la Snagov s-a produs surprinzătoarea hotărâre de a renunța la alegerile anticipate. Există voci și nu de neluat în seamă care povestesc despre participarea unor politicieni români, indiferent de culoarea politică, la mari afaceri în străinătate, inclusiv pe piața internațională de capital. Aceste cercuri nu pot fi, din

a se declanșa scandalul, domnul Mircea Geoană, președintele PSD a declarat că formațiunea sa politică este de acord cu alegerile anticipate. Reacția liderului opoziției nu trebuie trecută cu vederea. Până mai ieri același Mircea Geoană era un adversar implacabil al alegerilor anticipate, iar cariera sa politică demonstrează că avem de-a face cu un lider în general foarte bine informat.

Amenințarea președintelui

Să existe legături invizibile pentru opinia publică între anumiți lideri din putere și din opoziție? Să fie oare aceste legături manipulate de faimoasele cercuri de interese la care se referea președintele Băsescu? Sunt implicate în această posibilă combinație structuri ale unor servicii secrete? Nici cel mai binevoitor comentator sau analist nu mai poate susține că la București se practică un joc politic transparent, caracteristic unei democrații sănătoase.

Tentația politicianilor români spre conspirativitate, spre jocuri oculte, spre alianțe secrete reprezintă o înfrângere a democrației. Această înfrângere a fost recunoscută chiar de autoritatea supremă în stat, de președintele Băsescu. Acesta a afirmat că un ziarist cu care avea relații foarte bune, i-a cerut telefonic (!!) pe un ton, înțelegem, imperativ, să nu declanșeze alegerile anticipate, în caz contrar urmând să fie atacat prin toate ziarele pe care jurnalistul le-ar avea sub control. Indiferent cine ar fi ziaristul respectiv (domnul Băsescu nu l-a nominalizat) avem probleme grave din punct de vedere al autorității funcției prezidențiale. Orice altă explicație trebuie exclusă din context. În ce fel de țară trăim? Din ce fel de oameni este compus anturajul neoficial al președintelui? Mai este oare România guvernată? Și dacă răspunsul este pozitiv, mai are acest lucru vreun rost?

DEPARTAMENTUL
ANALIZĂ

S.C. BLACK STARS

Măcelărie arăbească

Produce proaspete din vită, oaie, pui

CILEA MOȘILOR NR. 294
TEL.: 621.69.22

ALERTA

Tel.: 0740.597.158; 0721.819.229
alerta_2005@yahoo.com

Plătim cash orice informație

EDITAT DE
SC PRODIMPEX SRL

DIRECTOR:
George Dora

DIRECTOR EXECUTIV:
Sorin V. Teodorescu

REDACTOR-ȘEF:
Claudiu Bran

CONSILIERI:
Ioan Crețu, Dionisie Hagi

REDACȚIA:

Iulia Gorzo, Paul Cernea, Ștefan Jora, Daniel Bălan, Mihai Vlad, Ionel Hrynczuk, Daniel Alexandru, Dorel Moldovan, Kopitany Petriko, Dumitru Preda, Vicențiu Constantin

DIFUZARE:
SC ANOTA IMPEX SRL

DTP:
Omni Press & Design

TIPAR:
Cromoman SRL

scurtcircuit

Masonii români vor să-și schimbe conducerea

Dacă acest lucru se realizează, cabinetul Tăriceanu are zilele numărâte

În numărul șapte al săptămânalului „Alerta” am publicat un material din care rezultă că premierul Tăriceanu a renunțat brusc la alegerile anticipate sub influența Marelui Maestru al Marii Loji Naționale, Eugen Ovidiu Chirovici. Conform datelor și informațiilor noastre, Ovidiu Chirovici a acționat la rugămintea domnilor Adrian Năstase, membru al unui ordin masonic și al lui Dan Voiculescu, președintele Partidului Conservator, la rândul său apropiat de masonerie.

150.000 de frați

Amintim că marele Maestru Chirovici și-a început cariera politică în Partidul Umanist, condus de Dan Voiculescu, și cariera de demnitar în cabinetul Adrian Năstase, unde a fost ministru pentru Întreprinderile Mici și Mijlocii. Tatăl adoptiv al premierului Tăriceanu a fost Dan Amedeo Lăzăres-

cu, la rândul său Mare Maestru al masoneriei.

Masoneria din România este departe de a fi lipsită de influență, chiar dacă este scindată, unele dintre loji acuzându-se între ele că sunt iregulare, cei 150.000 de frați reprezentând un capital uman care nu poate fi trecut cu vederea. Marele Orient din București grupează 60 de loji ai căror membrii provin dintre politicieni, oameni de afaceri, medici, ofițeri de informații, oameni de cultură, ziariști, preoți. Cercul relațional al masonilor, atât pe verticală, cât și pe orizontală acoperă cele mai variate domenii, fiind puțin probabil să existe undeva vreo structură de putere unde să nu fie cel puțin un mason.

Masoneria, NATO și UE

Literatura conspirativă i-a învinovățit pe masoni de implicare ocultă în politică, de

schimbarea unor guverne, de preluarea controlului asupra unor piețe financiare etc. Proiectul Uniunii Europene este în principiu cel al unei construcții de tip masonerie, lucru recunoscut de majoritatea politicianilor și analiștilor.

În ceea ce privește implicarea în politică, menționăm că Marea Lojă Națională s-a implicat activ în procesul de aderare al României în NATO. Doi dintre miniștrii Apărării, Victor Babiuc și Sorin Frunză-Verde au fost masoni, iar contactele lor la limita între discret și secret au contribuit la procesul de aderare.

Masoni la vârf

Alegerea lui Chirovici ca Mare Maestru a survenit după ce cercul masonic din jurul lui Viorel Dănaș, comisar în Ministerul de Interne și maestru mason, conducător al Ligii Atheneum, a încercat printr-o lovitură de palat să-l îndepărteze pe fostul Mare Maestru, Gheorghe Comănescu.

Unul dintre masonii activi pe plan internațional este Marele Maestru Costel Iancu, care face parte din ritul York și care activează atât în SUA, cât și în România. Dacă Eugen Chirovici este apropiat de actualul premier Tăriceanu, dar și de fostul premier Adrian Năstase, ca și de Dan Voiculescu, Costel Iancu este în relații prietenești cu președintele Traian Băsescu.

Se pregătește ceva

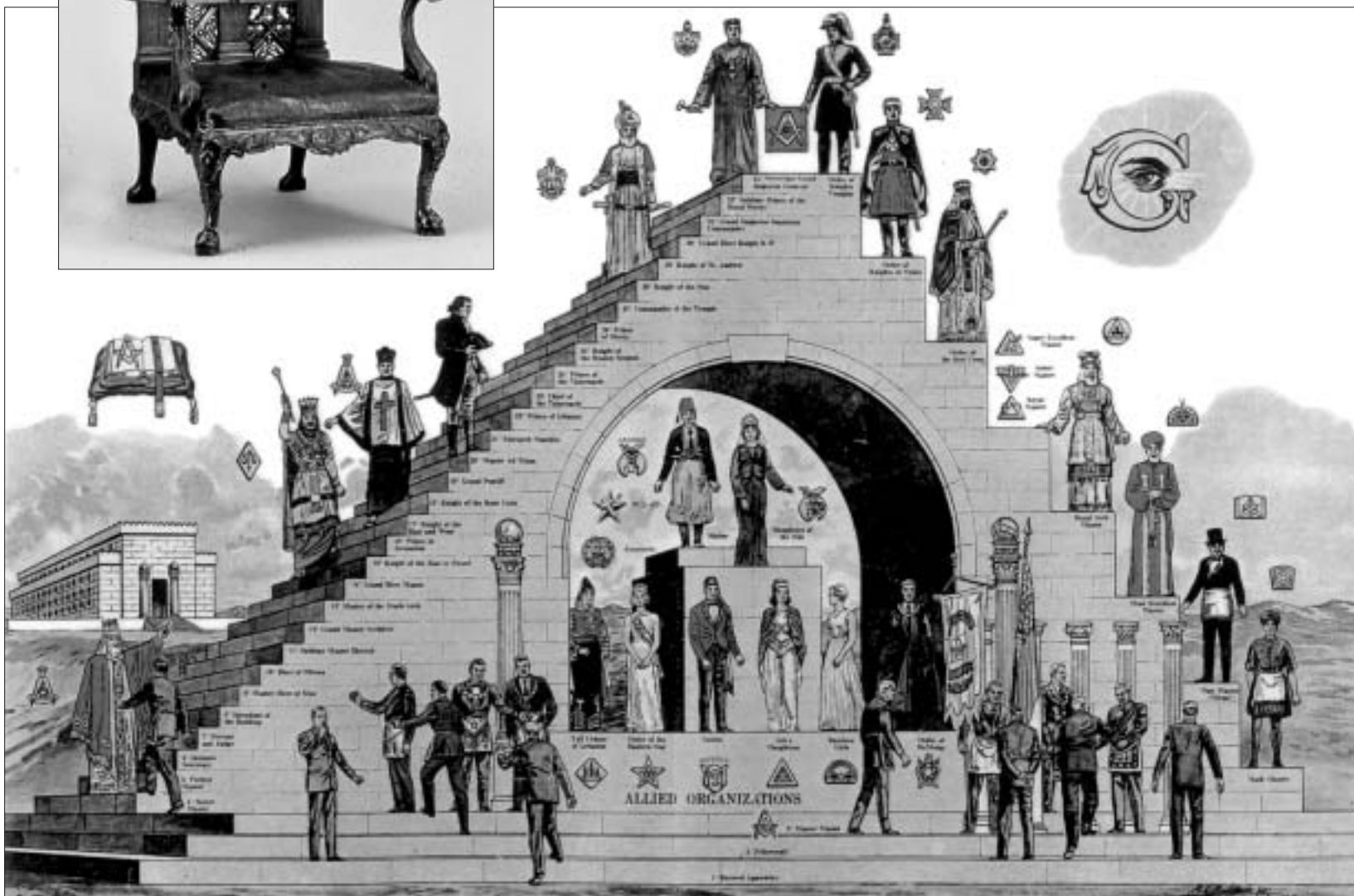
În rândul inițiaților, în special din Marele Orient din

București, a început să circule un zvon. Se pare că se urmărește ca printr-un convent (congres general al masoneriei), Eugen

Chirovici să fie schimbat. Tehnic, acest lucru nu este imposibil, pentru că, așa cum am arătat, masoneria română este destul de fărâmițată. Probabil pentru că puțini pătrund secretele la nivel înalt ale masoneriei, cel mai sigur candidat la funcția de Mare Maestru ar fi Costel Iancu. Acesta ar reuși unificarea masoneriei românești obediență celei de rit antic, scoțian și recunoscut. Relațiile politice ale Marilor Maeștri, începând din 1992, când s-a reluat activitatea masonică în România (s-au reaprins luminile) au stabilit în general un echilibru între demnitarii de la putere și din opoziție. O legendă, și mediul masonic nu duce lipsă de legende, spune că în timpul crizei din ianuarie 1999, când minierii lui Cozma amenințau cu o lovitură de stat, liderul de atunci al opoziției, Ion Iliescu, a fost convins pe linie masonică să-l sprijine pe președintele Constantinescu în adoptarea legii privind Starea de urgență.

În cazul în care Eugen Chirovici va fi îndepărtat din funcția de Mare Maestru și înlocuit de Costel Iancu vom asista la o reasezare a vieții politice, care probabil va impune un nou guvern, cu sau fără alegeri anticipate.

GEORGE DORŃI

Voiculescu vrea partid cu Gușă și Măgureanu

În unele cercuri politice circula un zvon, care la început părea lipsit de consistență. Fostul director al SRI, profesorul Virgil Măgureanu, și profesorul Dan Voiculescu, președintele Partidului Conservator ar intenționa să construiască o formațiune politică de dreapta pe scheletele PNȚCD, al Partidului Inițiativa Națională (PIN) al lui Cozmin Gușă și al partidului lui Emil Constantinescu. Ideea în sine nu ar fi excentrică. În mod evident, în România nu există o formațiune politică de dreapta, chiar dacă actuala alianță de guvernare își arogă această parte a eșichierului politic.

Un președinte din Anglia

Ca de obicei bine informat, săptămânalul România Mare din 29 iulie 2005 publica această știre, susținând că ar fi primit-o de la un serviciu secret. Mai mult, se spune că prin diverși emisari, Virgil Măgureanu l-ar fi contactat pe omul de afaceri englez de origine română George Iacobescu, director executiv la Canary Wharf din Londra, căruia i-ar fi propus să devină președintele noului partid.

Profesorul Virgil Măgureanu a reușit în 1996 o lovitură politică de proporții. Fiind director al SRI, a declarat înainte de alegerile parlamentare și prezidențiale că va vota schimbarea. Nu această declarație a fost elementul principal care a dus la câștigarea alegerilor de către CDR și Emil Constantinescu, dar ca factor de presiune

asupra opiniei publice o astfel de afirmație aparținând directorului în funcție al principalului serviciu de informații al țării a avut un rol însemnat în pierderea cursei electorale de către PDSR și Ion Iliescu.

Fără reguli

În perioada 2000-2004, Partidul Național Român, al cărui președinte era Virgil Măgureanu, fuzionează cu PD-ul condus de Traian Băsescu. Unul dintre oamenii de încredere ai fostului director SRI, Dorin Iacob, este vicepreședintele al PD-ului, fiind considerat ca un sftetic de taină al lui Traian Băsescu.

Pe de altă parte, Cozmin Gușă, propulsat de Dan Voiculescu în calitate de director al trustului său de presă, trece la PSD, unde este numit de Adrian Năstase secretar general al partidului, după care demisionează, trecând la PD, fiind la rândul său consilier de taină al lui Băsescu. După alegerile din 2004, Gușă se ceartă cu Băsescu, părăsește PD-ul și își înființează propria sa formațiune politică – PIN. Aceste aranjări și rearanjări ale pieselor pe eșichierul politic sunt specifice societăților unde nu se respectă regulile jocului democratic. La o primă vedere par aleatorii. În realitate sunt coordonate, mult mai bine coordonate decât se crede.

Două identități

Principalii actori ai prezentei construcții politice – Virgil Măgureanu, Dan Voiculescu și Cozmin Gușă – au

câteva lucruri în comun, printre care tentația spre jocurile din umbră. Despre Dan Voiculescu s-a scris o întreagă literatură privind relațiile sale cu fosta societate Dunărea dinainte de 1989. Dunărea a fost o firmă acoperită a Direcției de Informații Externe, implicată în operațiuni de aport valutar special, modul în care a fost desființată în 1990 nefiind nici până în prezent lămurit. Des acuzat

de colaborare cu fosta securitate, Dan Voiculescu s-a apărât cerând probe, care nu au fost niciodată furnizate, pentru că arhivele DIE nu au fost declassificate. Modul de operare al societății Dunărea presupunea ca angajații, parte ofițeri, parte civili, în anumite cazuri să aibă doar identitate, cea reală, care nu era înscrisă în documentele operative și cea conspirativă (de lucru). Extrem de puțini ofițeri superiori puteau face

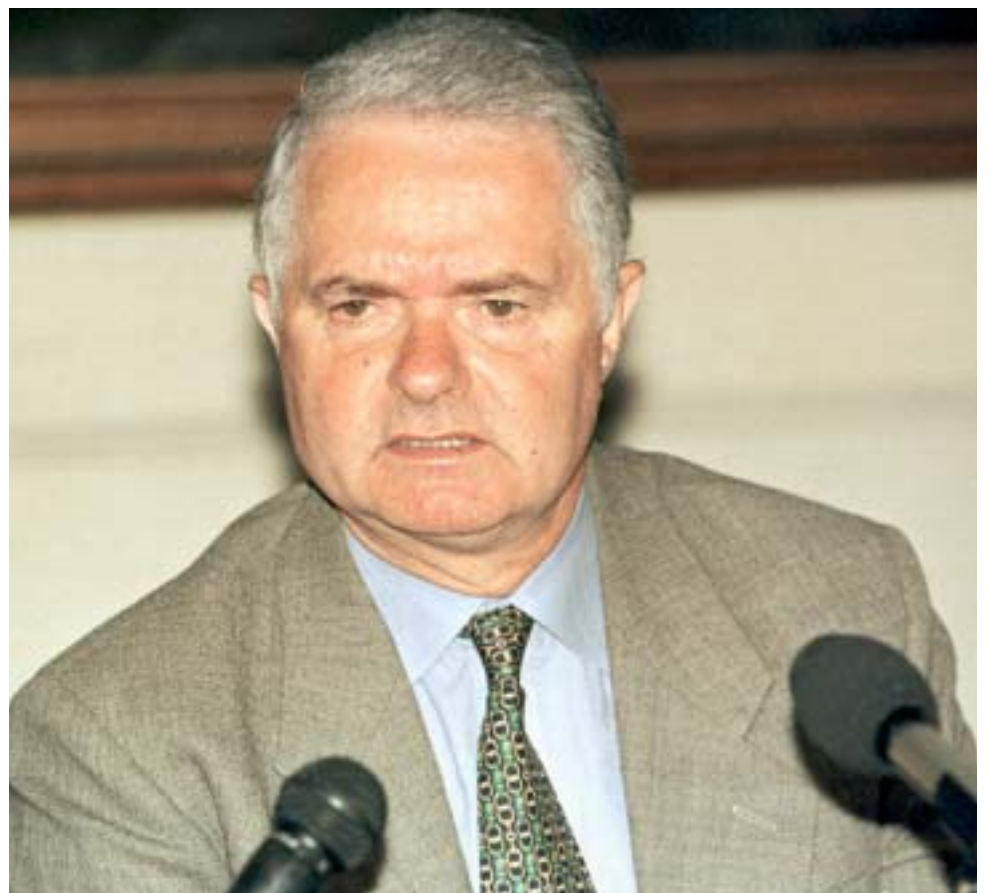
legătura între să spunem ofițerul sau colaboratorul „x” și economistul sau jurnalistul „y”, angajat în operațiuni de comerț exterior.

Virgil Măgureanu este mult prea bine cunoscut opiniei publice atât ca fost ofițer de securitate, cât și conspirator anticeaușist în grupul Iliescu – Militaru – Brucan – Radu Nicolae. După revoluție a fost numit director al SRI, fiind celebre scandalurile în care

instituția a fost implicată între 1990-1997. Cozmin Gușă este la rândul său un maestru al jocurilor secrete. Fiind secretar al PSD a dirijat-o pe vedeta porno Laura Andreșan să aibă o aventură cu un lider PD.

Noua construcție politică, admitând că nu va încremeni în proiect, va tulbura și mai mult apele și așa destul de tulburi ale politicii românești.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

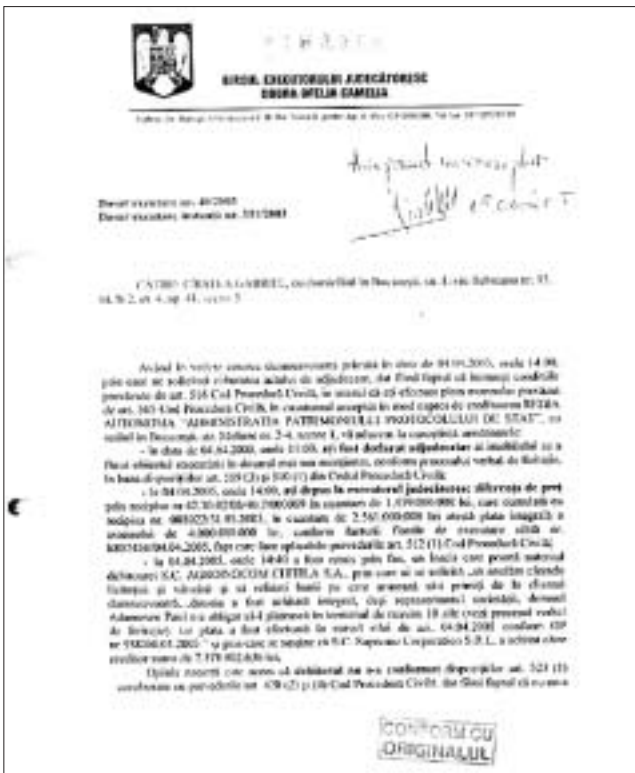

dezvăluiri

„Tatăl arabilor“ i-a mai adus niște bani nemuncați lui Hassan Awdi

Motto:

„Defectele“ unui om de afaceri român, comparativ cu Awdi:
- își onorează obligațiile
- nu este arab și totuși dorește să facă afaceri în România

Sabotarea unei licitații câștigată legal

Până mai ieri am crezut că dacă un cetățean se prezintă la o licitație și o câștigă, bunul adjudecat devine proprietatea acestuia. Parcă recent s-a votat un pachet de legi privind proprietatea și justiția. Ce faci însă dacă proprietatea pusă la licitație aparține clanului Hassan Awdi, celebrul de acum om de afaceri american de origine libaneză stabilit în România prin 1990-1991 și care brusc a devenit unul dintre așa-ziii investitori strategici din România?

lui Protocolului de Stat (APPS) a cerut executarea silită din 2003, deoarece prin sentința civilă nr. 5501/ 29.06.2001 a Tribunalului București, Secția comercială, societatea a fost obligată la plata sumei de 4.535.723.699 de lei, reprezentând contravaloarea obligațiilor, dobânda legală aferentă și cheltuieli judiciare.

Uite licitația, nu e licitația

Pe data de 04.04.2005 terenul din Strada Odăi fiind scos la licitație, este adjudecat de domnul Gabriel Cîrstea din București, care plătește pe loc patru miliarde de lei, urmând conform înțelegerii să plătească încă patru miliarde de lei.

Acest lucru rezultă din toate documentele cercetate de noi, inclusiv din adresa Biroului Executorului Judecătoresc Dobra Ofelia Camelia. Conform adresei menționate, adresate lui Cîrstea Gabriel, „în data de 04.04.2005, orele 11.00, ați fost declarat adjudecător al imobilului, conform procesului-verbal de licitație“.

Intervine surpriza: tot pe data de 04.04.2005 la orele 14.00, deci după ce licitația fusese câștigată, SC Agroincom Chitila SA trimite un fax prin care solicită anularea efectelor licitației și refuzarea încasării banilor, deoarece brusc debitorul (gruparea Awdi), prin SC

Executare silită

Speța în sine nu este deosebit de complexă. Hassan Awdi, prin manevre doar de el cunoscute, a pus mâna pe spațiul din Strada Odăi nr. 22 din comuna Otopeni pentru SC Agroindcom Chitila SA.

Pe acest spațiu, Hassan Awdi a amenajat un gen de auto-service pentru mașinile de la Rodipet, unde este acționar majoritar. Conform surselor noastre, pe acest spațiu s-au dezmembrat mașinile Rodipet, ale căror piese ar fi fost vândute. Nu putem trece ușor peste faptul că Hassan Awdi se angajase după privatizarea Rodipet să facă o investiție de două milioane de dolari, angajament neonorat nici în prezent.

Revenind la spațiul din Strada Odăi, menționăm că împotriva SC Agroincom Chitila SA, Administrația Patrimoniului

Arabii înfruntă legea

Oamenii lui Awdi exercită presiuni asupra executorului judecătoresc

Supremo Corporation SRL, a achitat către creditorul APPS suma de 7.578.002.636 lei. Menționăm că această cerere a fost adresată Biroului Executorului Judecătoresc, ceea ce nu are relevanță din punct de vedere juridic, deoarece numai instanța de judecată este competentă să se pronunțe asupra cererii de executare silită.

Cineva, acolo sus...

Se ridică însă o altă problemă. A bunului-simț. Ani de zile societatea patronată de gruparea Awdi refuză să-și onoreze obligațiile către stat. Când terenul este scos la licitație, brusc, în câteva ore, se găsesc banii, dar numai după ce spațiul fusese adjudecat de o persoană privată care are două „defecte“:

- își onorează obligațiile;
- nu este arab și totuși dorește să facă afaceri în România.

Investigând, am ajuns la numele unuia dintre avocații lui Awdi. Fost judecător, ocupând până nu demult o funcție importantă în Ministerul Justiției, supranumit „tatăl arabilor“ domnul respectiv i-a garantat lui Awdi că va câștiga spațiul din Strada Odăi. În numărul viitor vom reveni cu amănunte de excepție despre dosarul Awdi, inclusiv despre deseale sale eschive în fața legii.

GEORGE DORŢI
Săptămânalul „Alerta“ se oferă să pună la dispoziția noii conduceri a PNA toate documentele privind ilegalitățile comise de către Hassan Awdi.

top secret

Agentii noștri ilegali – adevărații 007 (VI)

Pentru ofițerul instructor era deosebit de important cum reacționase viitorul său „elev“ la toate șopârlele pe care i le aruncase în timpul dialogului, la toate manevrele și combinațiile de verificare a celor mai esențiale calități ale unui ilegal: sinceritatea și loialitatea, cinstea și corectitudinea, inteligența și memoria, curajul și spiritul de sacrificiu, lipsa unor vicii majore care l-ar fi împiedicat să-și desfășoare misiunea, dârzenia și tenacitatea, rezistența la greutățile și privațiunile prin care urma să treacă, rezistența la tentațiile mediului în care urma să-și petreacă, poate, tot restul vieții.

Raportul ofițerului instructor

Memoria ofițerului instructor trebuia să-l ajute acum mai mult decât oricând, căci o dată terminată prima întâlnire urma un moment dificil pentru el, un moment de analiză și sinteză al încheierii unui ciclu de verificări tehnico-operative și de confirmare sau infirmare a tuturor amănuntelor apărute pe parcursul acestora. Acest moment trebuia materializat într-un raport, un raport pe care ofițerul instructor era obligat să îl facă la sfârșitul unuia dintre momentele cele mai importante din stadiul de selecționare și verificare a viitorilor candidați în ascensiunea lor la postul de ilegali. Raportul întocmit de ofițerul instructor era foarte

vast, detaliat, structurat după un tipar clasic, începând cu o primă categorie de date generale privind identitatea candidatului și a rudelor sale până la gradul IV. Urmău apoi date legate de perioadele școlare pe care le trăise candidatul: școala elementară, liceul, facultatea, precum și alte cursuri post-liceale sau universitare. La fiecare perioadă școlară erau foarte importante rezultatele obținute de candidat și caracterizările făcute de profesori și diriginți. În analiza și descrierea acestei perioade ofițerul instructor trebuia să puncteze deja unele înclinații ale candidatului pentru anumite materii și trăsături ale personalității în formare a acestuia.

Conta foarte mult dacă persoana punctată avea înclinații spre materii tipice dezvoltării memoriei, fanteziei, analiza și sinteza materiei, a spiritului creativ, a cunoașterii cognitive, a filozofiei sau, în general, elevul era dornic să cunoască întreg universul material și spiritual.

Grila temperamentală și de caracter

Notele obținute pe parcursul stadiului de pregătire școlară, îndeosebi consecvența rezultatelor obținute conduceau întotdeauna la concluzii foarte apropiate de adevărata personalitate în formare a candidatului, mai ales că toate aceste elemente de „grilă temperamen-

top secret

tală și de caracter“ erau într-o fază de maximă sinceritate și naivitate, ca urmare a vârstei la care ele erau analizate și investigate. Cred că cititorii au înțeles foarte bine cât de atent și de obiectiv trebuia făcută această analiză și cât de reale trebuiau să fie concluziile ofițerului instructor. Era primul raport și de el depindeau toate celelalte analize și sinteze privind situația reală a viitorului candidat și nu trebuiau făcute nici un fel de greșeli, fie ele de ordin material, obiectiv, dar mai ales subiectiv. Ofițerul instructor trebuia să analizeze, să gândească profund și intens, să disece toate elementele prezentate real din verificări și să contureze viitorul, elementele de anticipație pentru un autentic ilegal. Era greu, dar nu imposibil, căci experiența sa îi dădea un procent de garanție deosebit de ridicat. Raportul ofițerului instructor continua cu date generale și amănunte despre rudele candidatului, începând cu părinții, frații, surorile, unchii și mătușile, verișorii și verișoarele acestuia, bunicii și bunicile. Toți trebuiau să apară cu toate datele de identificare: domiciliu, pregătire școlară, profesie, loc de muncă, apartenență politică, trecută și prezentă, funcții, stare materială, concepții politice, antecedente penale și politice, cazier judiciar etc. Contau foarte mult antecedentele politice, apartenența lor la partidele istorice și situația lor politică actuală.

Aceste ultime elemente erau de fapt piatra de temelie pentru reușita politică a unui candidat la ceea ce urma să devină dacă toate celelalte calități personale îl ajutau să treacă pragul succesului spre „turnul de fildeș“ al ilegalilor.

Fără politică și fără bani

Cel mai grav era ca unul dintre părinți, bunici, unchi sau mătuși să fi făcut politică în vreunul dintre partidele istorice, oricare ar fi fost el; țărănist, liberal sau oricare alt partid. Din start, candidatul era respins, chiar înainte de contactare

și de prima întâlnire. Era, de fapt, bila cea mai neagră pentru el. O asemenea pată îl afecta, de altfel, în orice ascensiune politică și profesională, pe orice individ din perioada de sumbră amintire ceaușistă.

O bilă albă pentru candidat era să aibă o origine sănătoasă, să provină dintr-o familie cu o stare materială cât mai precară, să fi fost cât mai sărac posibil, iar rudele sale, până la gradul IV, să nu fi făcut parte din partidele istorice sau să fi plecat definitiv din țară. Cu cât erai mai „curat“ cu atât erai mai apreciat și aveai mai multe șanse să fii mai bine văzut pe scara evoluției profesionale, politice și, de ce nu, chiar materiale. Dacă erai „pătat“ nu mai aveai nici o șansă, chiar dacă explodau în fața ta când depășeai toate baremurile de inteligență, corectitudine, loialitate, puritate morală și pregătire profesională. „Pata“ era pată la orice nivel de pregătire și de înțelegere umană și socială. Nu mai contau calitățile personale, conta doar „TRECUTUL“, un trecut care nu putea fi șters cu nici un detergent logic, pentru că el rămânea consemnat într-un dosar, un dosar ușor la gramaj, dar care depășea enorm de multe tone când purta un nume, o istorie și, mai ales, o „autobiografie“.

O simplă ștampilă distrugea un dosar

Era dificilă sarcina ofițerului instructor să-i verifice din start toate rudele candidatului. Ca să fie sigur că verificările sunt „bune“ și că cei care le fac nu greșesc, le repeta, uneori, de câteva ori, căci pentru el era cea mai mare greșeală politică. Ofițerul instructor putea fi acuzat de orice, pentru cea mai mică greșeală în aprecierea datelor pe care le obținea din verificările la alte organe ale securității interne, iar greșeli se mai făceau. Era suficient ca din verificările făcute la securitatea internă toate rudele candidatului să apară „curate“, iar în realitate una dintre rude să fi făcut politică, cu apartenență la țărăniști sau liberali. Era o simplă scânteie care incendia toate ve-

rificările și toată viața viitorului candidat. Nimic nu mai conta. O singură pată umbra un destin, o simplă ștampilă distrugea un dosar, o viață de om, indiferent de scara pe care urma să urce și în ce direcție era îndreptată ea. Experiența profesională proprie și a colegilor îl învățase pe ofițerul instructor să măsoare de o sută de ori și să taie cu foarfeca încrederea în ce fac alții o singură dată. Acest procedeu îi asigura întotdeauna un procent de siguranță greu de remontat. Garanția succesului nu consta doar în aprobarea raportului său și deci a candidatului. Pentru ofițerul instructor garanția era de altă conotație. Era propria sa încredere în cel care în viitorul apropiat și îndepărtat îi putea deveni PRIETEN sau un potențial DUȘMAN. Dacă el se amăgea și încerca prin

raportul său să mai adauge un „băț“ în palmaresul spionilor recrutați, pregătiți și lansați, în spațiu, în realitate totul era ca un parfum puternic, amețitor, dar pe care prima pală de vânt îl împrăștia rapid, lăsând în urmă doar un damf de aer viciat de minciună, impostură, autoamăgire, inocență profesională, naivitate și lipsă de răspundere. Ofițerul instructor știa și respecta procedeu potrivit căruia „ulciorul nu merge de multe ori la apă“ și-i cunoștea efectele ori de câte ori îl încălca. El știa că meseria de profesor în arta spionajului semăna cu destinul parașutistului: „o parașută nedeschisă, o viață pentru totdeauna închisă“.

„Mediul de viață“

După ce descria episodul vieții rudelor candidatului, ofi-

țerul instructor trecea la un capitol deosebit de interesant din Raport, legat de „mediul de viață“ al candidatului.

Era un capitol captivant, de adevărată literatură, cu amintiri din copilărie, cu implicații emotive și sentimentale, cu întâmplări reale, uneori de basm, cu prieteni din copilărie și cu tot ce ține de prima noastră existență naivă, care se întipărește necondiționat în ADN-ul sincerității și purității „individului“.

„Mediul de viață“ al candidatului conținea de fapt toate acele întâmplări și evenimente reale trăite de el, începând din ziua în care a ieșit prima dată pe strada în care s-a născut, a văzut primii vecini, primii copii cu mingea-n mână și i s-au topit pe nas primii fulgi de zăpadă. Din acest mediu începeau

descrierile reale care conturau traseul viitorului spion. Traseul real al vieții viitorului spion avea o importanță definitorie în viitoarea legendă de acoperire a identității acestuia. Acesta era de fapt și motivul pentru care ofițerul instructor, și de fapt regulile și instrucțiunile care asigurau cadrul informativ al muncii de spionaj, impuneau respectarea unor imperative care nu puteau fi încălcate niciodată, căci cea mai mică abatere ar fi fost fatală, și pentru ofițerul instructor și pentru viitorul ilegal.

Nu vom detalia, în această fază, nici un fel de amănunte ale acestui raport de cauzalitate întrucât ele vor fi analizate ulterior într-un alt stadiu al pregătirii viitorilor ilegali. (va urma)

SORIN V. TEODORESCU

spionaj

Ultima întâlnire cu Agentul A007 (III)

Mă uitam la prietenul meu și mi-l imaginam cum urma să se descurce singur la primul contact real cu autoritățile italiene, la care fusese instruit să se predea pentru a cere azil politic. Întâlnirea cu italienii era pentru A007 „floare la ureche“.

Era de fapt un contact oficial pe care îl făcea orice transfug român care dorea să ajungă într-un lagăr, situat destul de aproape de Roma. Organele de spionaj românești cunoșteau tot traseul oricărui transfug român care se preda în Italia, cum proceda pentru a se preda autorităților italiene, ce formulare completa, cum urma să fie cazat, dar, cel mai important lucru, cum urma să fie anchetat de organele de contrainformații din lagăr, ce date urmau să „culeagă“ acestea de la fiecare român, cum se desfășura „ancheta“, cum verificau datele obținute și mai ales prin ce persoane și metode. Ofițerii din Agenția de spionaj a României dețineau în acea perioadă o arhivă cu tot ce ținea de lagărele de transfugi din Europa, de la locație, sistem de organizare și pază, structura pe servicii de anchetă, pe țări, profesii de transfugi, sexe, vârste, modul de viață al transfulgilor, condițiile de cazare, pro-

gram de anchetă și de „divertisment intern“, perioada de „detenție“, legăturile cu statele europene și americane care urmau să-i preia pe transfugi etc.

„Biografia legendată“

Aveam deja și listele și fotografiile cu personalul propriu al lagărelor, cu funcțiile și gradele ofițerilor din administrație sau a celor de informații și contrainformații care lucrau sub acoperire, metodele pe care le foloseau în ancheta obișnuită sau cele folosite pentru recrutarea unor transfugi. Printre regulile și metodele stricte și obligatorii cu care erau pregătiți ilegalii înaintea plecării în misiune externă, existau și acelea ale prezentării unor filme și materiale documentare legate de lagărele de transfugi în care urmau să ajungă și cum urmau să fie anchetați, cu privire la toate datele din biografia proprie, în cazul ilegalilor – „biografia legendată“. Era de fapt primul pas al contactului ilegalului cu „dușmanul“, cu organele de contrainformații străine, care-l treceau prin nemeroase dușuri reci, îl purificau la sânge, apoi îl verificau în țara de origine la cele mai mici și mai subtile amănunte. Metodele folosite în lagăr în anchetele cu transfugii difereau în funcție de primul formular completat de „transfug“. I se cereau mai întâi date generale din autobiografia proprie, din care organele de contrainformații trăgeau primele concluzii, despre pregătirea profesională și de cultură generală a acestuia, instituția în care lucrase, valoarea sa ca specialist într-un domeniu sau altul, relațiile și conexiunile socio-profesionale și politice ale celui anchetat, rudele apropiate și valoarea lor pentru contraspiionajul occidental. Într-un cuvânt, din primele teste, anchetatorii din lagăr îi stabileau transfugului un CV informativ și contrainformativ, căruia îi dădeau un calificativ, în funcție de care orientau ancheta într-un anume sens, favorabil lor și numai lor.

Rude multe, verificare amănunțită

Agentul nostru A007 cunoștea și era familiarizat din timp cu tot ce urma să se întâmple cu el, din momentul intrării în lagăr, dar mai ales pe parcurs. Fusese bine instruit și mai ales călit, căci se putea aștepta oricând și la folosirea unor metode mai puțin ortodoxe, de intimidare fizică, dar și psihică, de amenințare directă sau indirectă asupra „rudelor“ rămase în țară. A007 stătuse în lagăr doar 6 luni, o perioadă

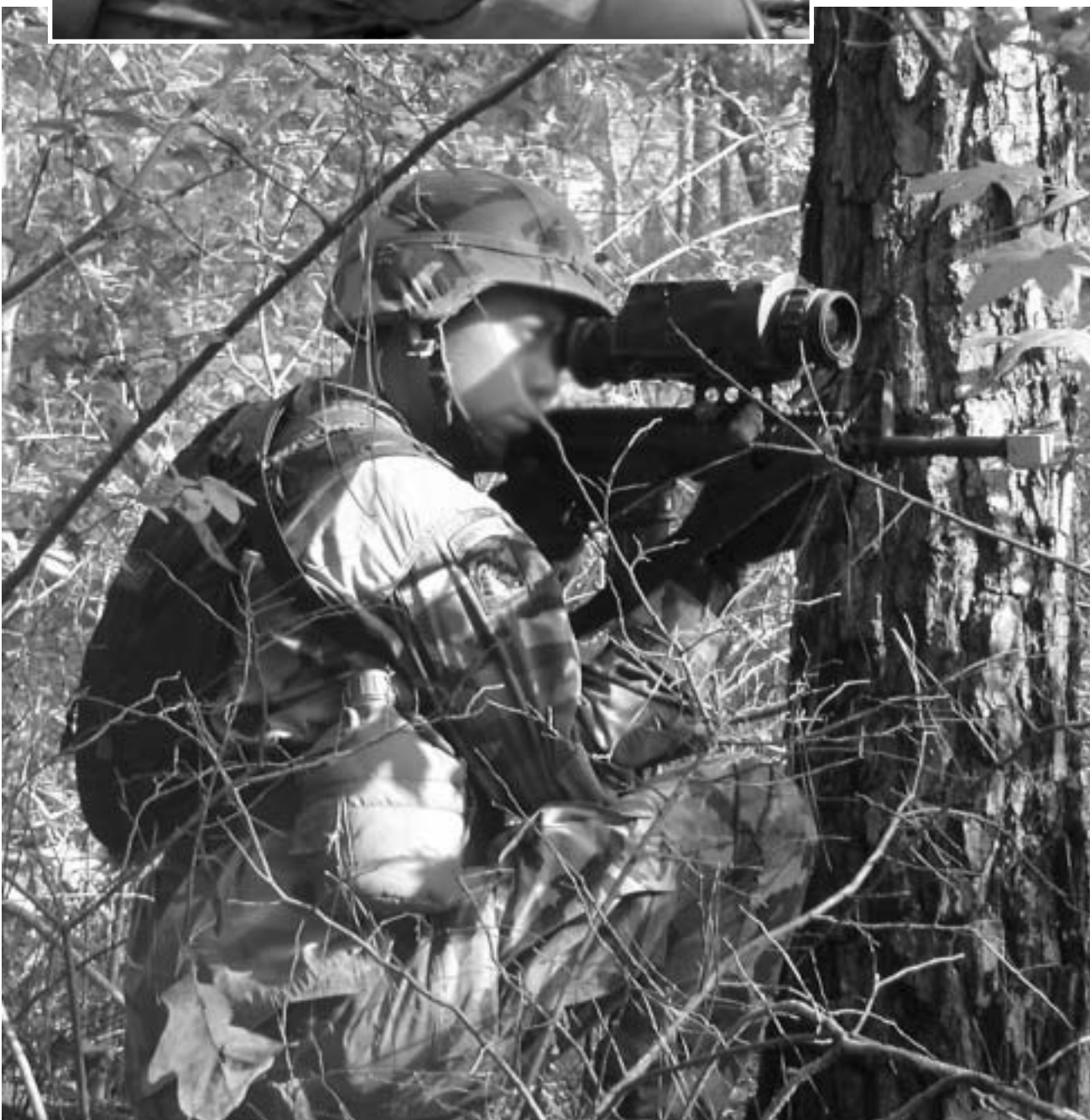
minimă de obicei, pentru că noi cunoșteam și cazuri când „alți transfugi“ fuseseră anchetați mult mai multe luni, iar verificările pe teren le prelungeau șederea și confirmarea celor declarate de ei la interogatoriile repetate și obsedante. Durata de ședere în lagăr depindea foarte mult și de complexitatea „biografiei“ cu care era dotat ilegalul, „biografie“ care putea avea un lanț al descendenței și ascendenței mai scurt sau mai dezvoltat de rude, cu conexiuni nu doar pe teritoriul României, dar și în alte state europene sau în altă parte a globului. Când ilegalul declara un număr mare de rude, cu conexiuni naționale sau în străinătate era normal ca organele de anchetă să aibă mai mult de lucru în verificarea acestora cât mai detaliată, verificare deosebit de importantă pentru garanția reușitei „legendei“ ilegalului. Era știut că după verificarea pe teren a „rudelor“ ilegalului, aflat în situația de transfug în orice lagăr din Europa un rezultat pozitiv îi dădea acestuia primul „permis“ autentic de intrare în spațiul pe care urma să-l declare chiar el că intenționează să se stabilească definitiv sau parțial ca azilant politic.

Prima intersecție

Era primul permis pentru că verificările din lagărul de transfugi erau doar preliminare, și nu suficient de amănunțite. Ele se făceau la modul general, dar confirmau într-un suficient de mare procent că „legenda biografică“ cu care fusese dotat ilegalul era beton și că ea putea să fie susținută în continuare, eventualele mici fisuri putând fi oricând remediate din Centrala de spionaj a României. Pentru ilegalul anchetat în lagărul de transfugi, încheierea perioadei de anchetă și plecarea sa către țara în care declara că și-a ales-o ca reședință temporară avea și o altă semnificație, mai mult de ordin moral și psihologic, căci se simțea sigur pe el, pe tot ce declarase și fusese verificat la primul contact cu organele de contrainformații străine. Pentru ilegal era prima confirmare că toată pregătirea sa din țară pe linia „legendei“ cu care fusese dotat de ofițerul instructor era bine făcută, la cel mai înalt nivel de profesionalism al centralei de spionaj. Era de fapt prima intersecție la care se oprise în viața de ilegal, iar semaforul său avea de acum culoarea verde sau „Mergi înainte, că vei reuși cu siguranță!“.

(continuare în numărul următor)

SORIN V. TEODORESCU

infrațiuni

Escrocherii cu cărți de credit

Fiecare operațiune cu cardul este cunoscută imediat în toată Europa

Cardul, sau cartea de credit, cum ar insista să spunem profesorul Pruteanu, începe să-și facă simțită prezența din ce în ce mai des în viața de zi cu zi a românului. Din ce în ce mai multe societăți, de obicei cele private, dau angajaților salariile pe card. Facturile se pot plăti mai ușor, evitând cozile și bătaia de cap pricinuite de funcționarii de la ghișeu, iar la cumpărături totul este mult mai simplu, mai ales dacă sunt făcute pe Internet.

Această afacere înfloritoare nu putea să scape nici ea atenției escrocilor sau hoților. A urmat, cum este și firesc, reproducerea. Ucenicia și-au făcut-o în Occident, acolo unde aproape fiecare persoană are cel puțin un card în buzunar. Polițiștii din Franța, Spania sau Germania s-au plâns, de nenumărate ori, de creșterea alarmantă a infracțiunilor în acest domeniu, cauzată, în mare parte, de români. Cu o „carte de vizită” bine pusă la punct, o parte dintre acești infractori au fost trimiși sau au venit de bunăvoie înapoi, în România. Iar aici aplică ce au învățat.

Autoritățile se confruntă cu noi și complexe scheme de fraude, incluzând infracțiuni cu cărțile de credit împotriva instituțiilor financiare și a companiilor producătoare de carduri bancare. Infractorii acționează cu ajutorul persoanelor ce au acces ușor la aceste informații. Complicii sunt, de obicei, funcționari ai băncilor, persoane responsabile de bagajele ce trec prin aeroporturi și curieri poștali, dar au luat naștere și grupuri organizate care fură, falsifică sau creează carduri. Deși metodele sunt numeroase, câteva rămân de bază și se folosesc de aparatură învechită din punct de vedere tehnologic și de neatenția în manipulare a posesorilor de cărți de credit.

Holograma absentă

Cea mai frecvent întâlnită metodă constă în falsificarea cardurilor „Visa” și „MasterCard”. Noile tehnologii au venit în ajutorul falsificatorilor, înlesnind producerea lor de la zero. De obicei, un card fals poate fi rapid identificat prin examinarea cu atenție a hologramei. Pe cardurile reale, holograma este introdusă în plastic din fabricație. Cardurile false conțin, de regulă, o hologramă procurată de la un distribuitor ilegal. Aceste holograme sunt lipite deasupra cardului. Se poate vedea sau simți la pipăit că aceste holograme sunt atașate ulterior.

Atenție la „piscuță”!

Infractorii „scanează” bagajele pasagerilor, căutând carduri bancare sau informații ce i-ar putea ajuta la falsificarea acestora. Falsificatorii produc fâșii magnetice pentru cardurile care conțin nume, numere de conturi, limite de credit și alte informații identificatoare ale deținătorilor. În diverse restaurante, chelnerii trec cărțile de credit ale clienților, pe care le primesc în momentul plății consumației, printr-un reader electronic portabil (numit skimmer sau piscuță), un dispozitiv de mărimea unui pachet de țigări, care decodează informațiile de pe banda magnetică, și care preia informațiile ce vor fi apoi transferate pe un card nou. Aparatul decodifică pe loc numele și prenumele titularului, banca unde se află contul, circuitul internațional și coordonatele bancare. Un „skimmer” poate înmagazina datele a 500 de carduri.

Alte metode

Escrocii dau anunț de angajare la muncă și oferă, pentru cei interesați, un număr de tele-

fon, sau chiar, în unele cazuri, adresa biroului. „Interviul” va avea loc telefonic, de cele mai multe ori, într-o locație neutră sau chiar într-un bloc de birouri unde accesul se poate face mai ușor. Escrocul explică viitorului angajat că salariul va fi primit prin intermediul cardurilor „Visa Classic” sau „MasterCard”. Bineînțeles că îi explică și că, pentru acest lucru, este obligatorie deschiderea unui cont la bancă. După ce „subalternul” își deschide cont și obține cardul, șeful său i-l cere „pentru întocmirea documentelor”. Escrocii confecționează un duplicat pe care îl expediază urgent în străinătate, unde pot fi retrase fără autorizare sume de până la 50 de dolari la fiecare tranzacție.

Pentru a fi siguri că duplicarea cărții de credit merită efortul și că nu vor avea surpriza să nu găsească nimic, escrocii propun angajarea pe o funcție bine plătită în companii internaționale, bine cunoscute de către publicul larg. Totodată, ei spun că salariul va fi transferat pe contul unui card deosebit, care poate lucra cu valută, se poate folosi și în străinătate și oferă și posibilitatea de debit, dar pentru deschiderea căruia este necesară depunerea unei sume care poate fi între 500 și 1.000 de dolari. Victima se prezintă la banca indicată, unde este întâmpinată de un „funcționar al băncii”, cu o mapă în mână.

După semnarea în houlul băncii a documentelor de deschidere a contului și de angajare, victima dă banii escrocului, pentru ca acesta să-i depună în cont. Nu mai este nevoie să spunem că aici se termină relațiile dintre „angajator” și „angajat”. Escrocul dispare cu banii, iar victima protestează în zadar în fața adevăraților lucrători ai băncii.

Scăpări în regulamentele băncilor

Conform regulamentelor, emițitorii cărților de credit sunt datori să crediteze un cont al clientului până la momentul de decontare prin instrumentul de plată. Deși acest regulament a fost conceput spre a ajuta clienții, el creează „fereastra de oportunitate pentru fraudă”. Schema este simplă. Folosind o carte de credit contrafăcută sau furată, grupul fie că efectuează o plată anticipată pe card sau plătește în plus o balanță existentă, folosind un cec fictiv. Deoarece contul este creditat la primirea plății, avansurile în numerar pot fi imediat ridicate contra cardului bancar până la eliberarea cecului de plată. Într-o perioadă relativ scurtă de timp, o organizație criminală poate repeta metoda de sute de ori, obținând profituri enorme.

Metode de contracarare

Visa EU a lansat un nou instrument de detectare a tran-

zacțiilor frauduloase, cu scopul reducerii nivelului fraudei înregistrat în țările Europei. VISOR (Visa Intelligent Scoring of Risk) este un sistem care verifică tranzacțiile cu carduri pentru a oferi un punctaj cât mai corect al riscului prin analiza comportamentului de consum al fiecărui posesor de card, dar și profilul fiecărui comerciant. Astfel, de fiecare dată când o tranzacție trece prin „VisaNet”, ea este trimisă automat către rețeaua neurală VISOR, pentru analiză și scoring. VISOR examinează tranzacția, proces în care este luat în calcul profilul clientului (inclusiv comportamentul de consum stabilit prin tranzacțiile anterioare) și profilul comerciantului (inclusiv categoria din care face parte și adresa, precum și informațiile legate de orice activitate frauduloasă anterioară). VISOR generează un scor pentru fiecare tranzacție. Cu cât acesta este mai mare, cu atât este mai mare și probabilitatea de fraudă. Dacă scorul depășește nivelul stabilit de bancă, o atenționare este tri-

misă direct la biroul băncii. Banca verifică dacă tranzacția este frauduloasă și trimite rezultatele înapoi la VISOR.

Fraudele sunt detectate în proporție mai mare. O dată cu creșterea pierderilor generate de fraude în Europa, detectarea lor a devenit un instrument esențial pentru orice emitent de card. Băncile membre au sesizat o creștere între 15 și 60% a ratelor de detectare a fraudelor.

Tehnologie nouă

Noua tehnologie este menită să combată problema contrafacției cardurilor prin copie-re – cea mai comună metodă de fraudare. Banda magnetică de pe spatele cardului este copiată de fraudatori prin utilizarea unui cititor de carduri handheld. După copiere, cardul este „clonat”. Noile carduri au un microcip de mărimea unei unghii, care stochează date personale într-un mod mai sigur decât o face banda magnetică, fapt care face mult mai dificilă contrafacerea.

CLAUDIU DRĂN

anchetă

Porsche Romania, în conflict cu proprii clienți

Autoturismul înainte de intrarea în reparație

Când auzi de Porsche parcă îți vine să iei automat poziția de drepți. Porsche Romania prezintă, pentru necunoscători, reprezentanța din țara noastră a celebrului producător de autoturisme de lux. Și chiar este. Dar Porsche Romania importă și alte mărci celebre și este chiar cel mai mare importator și comerciant de autoturisme de lux din România. Bineînțeles că posedă și un service care se ocupă

cu reparațiile mașinilor în garanție, în special. Și aici intervine problema. La redacția noastră au venit mai mulți foști clienți ai acestui service, care reclamă că mașinile le-au fost făcute zob de către mecanici, că nu mai prezintă siguranță pentru circulația pe drumurile publice, iar firma refuză să își repare greșelile conform legii. Să nu neglijăm faptul că vorbim despre limuzine de lux, unele dintre ele cumpărate cu

sute de mii de euro și care, logic, ar fi trebuit să parcurgă mai mult de câteva zeci de mii de kilometri, așa cum s-a întâmplat. Unele dintre aceste persoane se află chiar în procese cu Porsche Romania, în încercarea de a-și afla dreptatea în fața instanțelor de judecată.

Ciudătenii incredibile

O societate comercială care a cumpărat „la prima mână” un automobil de lux de

la Porsche Romania s-a ales cu o pagubă de mai bine de 60.000 de euro, după ce meseriașii comerciantului i-au „reparat” la mașina de lux o serie de defecte majore. Și asta, după ce mașina, considerată de lux și având un preț pe măsură, funcționase conform parametrilor săi în jur de un an, respectiv câteva zeci de mii de kilometri. De fapt, primele probleme au început să apară după doar, atenție!, 15.000 de kilometri la bord, iar după reparațiile efec-

Coloană direcție smulsă

Auto dezecchipat, partea frontală

tuat la 44.000 km, mașina, practic, nu mai poate fi utilizată. Este verdictul dat atât de un expert român, cât și de TUV, cel mai puternic organism de expertiză auto din Germania. Acum, autoturismul zace într-un garaj, iar Porsche Romania refuză orice idee de despăgubire.

„Cazul Lăzărescu”

Pare și el desprins dintr-un coșmar. Omul și-a cumpărat un VW Bora avariat pe stânga-față. Contractul încheiat cu Porsche Romania prevedea îndreptarea caroseriei în aceeași zi. După patru luni și jumătate, mașina a fost gata.

Mai precis, lucrarea a fost făcută cu atâta „atenție”, încât piesele nu se mai puteau prinde între ele. Mai mult, coloana de direcție a fost „demontată” prin smulgere, unele piese au fost lovite, altele înlocuite sau chiar dispărute. Mașina a fost păstrată perfect, adică a plouat în ea, iar pe scaune au dormit câinii, susține proprietarul. Acestea sunt doar două dintre cazurile pe care le reclamă foștii clienți. Dosarul cu dovezi pe care l-am primit numără, însă, mult mai multe cazuri și sute de pagini. După verificările de rigoare vă vom prezenta toate aceste fapte incredibile.

DEPARTAMENTUL ANCHETĂ

Mafia pădurilor și jaful național

Imediat după '90, câteva persoane care lucraseră sau lucrau în domeniu și-au făcut firme care urmau să se ocupe cu exploatarea pădurilor. Legile românești erau extrem de favorabile. Se putea tăia oricum și oricât, taxele pentru export erau aproape inexistente și fiecare putea face orice își dorea. Anii au trecut, au apărut legi, dar prea târziu: mafia pădurilor se formase, era puternică, iar reprezentanții săi nu mai puteau fi atinși de nimeni.

Reacții inutile

În urmă cu un an, parlamentării Dan Coriolan Simețru, deputat PNL, vicepreședintele Comisiei pentru Cercetarea Abuzurilor și Corupției, și Becsek Garda Dezso, deputat UDMR, membru al aceleiași comisii au acuzat directorul Romsilva Ion Dumitru că protejează pe cei implicați în „mafia lemnului” din județul Harghita, unde „au dispărut” patru păduri, ceea ce reprezintă câteva zeci de mii de metri cubi de material lemnos.

Circa 40 de mii de metri cubi de masă lemnosă s-au furat, „evaporat” și comercializat ilegal, numai într-una din cele patru păduri „dispărute” din zona Gheorgheni, ceea ce a adus statului un prejudiciu de 17 mi-

liarde de lei (numai din plata taxei pe valoarea adăugată și a impozitului pe profit sau venit). Ancheta a fost demarată ca urmare a sesizărilor primite din partea cetățenilor cărora urmau să le fie retrocedate o parte din pădurile furate și „evaporate”.

Contra legii

Procurorii din județul Harghita între 2001-2004 au reușit să blocheze punerea în aplicare a hotărârii Camerei Deputaților din 2000 care prevedea pedepsirea penală și judiciară a acelor infractori care au prejudiciat fondul forestier național și economia forestieră din Ro-

mânia. Din păcate, nu se dorește efectuarea unor cercetări obiective pentru a nu se atinge de protejații prefecturii pe plan local și județean. Faptul că procuratura folosește două măsuri, se dovedește prin faptul că în dosarele penale care se referă la mafia lemnului din județul Harghita, pentru aceleași infracțiuni, unii sunt trimiși în judecată, iar alții sunt scoși de sub urmărire penală. Mafia lemnului a gestionat un jaf fără precedent care a avut loc în pădurile românești în ultimii 15 ani. Mafia nu ar fi fost atât de eficientă dacă nu ar fi avut acoperire politică și

intrări la cele mai înalte structuri ale statului, de la poliție până la guvern. Mafia lemnului finanțează campanii electorale, asigură bunăstare pentru o seamă întreagă de figuri înalte, iar pe fondul anarhiei legislative a fost capabilă să se dezvolte nestingherit, sub ochiul îngăduitor al puterii, oricare ar fi fost ea.

Mafie în toată țara

Borșa este un oraș cunoscut atât în țară, cât și peste hotare, și asta datorită nu numai faptului că este o zonă turistică internațională, ci și faptului că din acest oraș au emigrat spre

vest un număr impresionant de localnici. Dar Borșa este recunoscută și ca o zonă a României în care exploatarea lemnului se face după cum vrea fiecare, apărând aici o adevărată „mafie verde”. Sub ochii celor care ar trebui să ia măsuri pentru a stopa acest dezastru ecologic, indivizi certați până și cu bunul-simț înșală, fraudează, amenință atât oameni simpli, cât și reprezentanți ai organelor competente.

Moldova a devenit raiul pentru mafia lemnului. Un caz aparte îl reprezintă județul Neamț, o zonă înconjurată de munți. Monopolul defrișărilor și al despăduririlor a fost deținut până în zilele noastre de Culiță Tărăță, om de afaceri, fost deputat PSD. Și astăzi, Romsilva Neamț se află în procese cu Tărăță pentru recuperarea unor datorii de miliarde. Firmele lui Tărăță sunt acuzate că au exploatat lemnul în bătaie de joc. Pe de altă parte, Culiță Tărăță susține că nu are nici o datorie la Romsilva și că justiția îi va face dreptate.

Din nou, Moldova

Regimul Silvic Teritorial Focșani lucra ca-n codru, fără avize legale. Instituția pusă să păzească pădurea n-avea re-

gulament de funcționare, inspectorii nu știu ce-i aia condică de prezență sau comisie de disciplină, iar evidența copacilor tăiați se făcea „din pix”. Pe lângă faptul că unii dintre inspectori nu semnaseră fișele posturilor, nici nu obișnuiau să facă rapoarte de activitate. Doi inspectori nu semnaseră condica deloc. Nu s-a ținut la zi evidența cheltuielilor financiare pe elemente, nu s-a întocmit o balanță de verificare lunară etc. În urma controlului, s-a constatat că de aproape jumătate din cota de pădure dată spre exploatare de Regimul Silvic Focșani nu se prea știe mai nimic. Cireșii au avut cel mai mult de suferit. Lemnul lor valoros, extrem de cerut pe piața mobilei, a generat o sumedenie de acte false menite să acopere tăierile făcute fără nici un discernământ. Zeci de hectare de cireși au fost rase, cu aprobarea conducerii Regimului Silvic Focșani. Propunerea de demitere a întregii conduceri a DTRSV Focșani a fost aprobată de ministrul Agriculturii și Pădurilor, Gheorghe Flutur.

Din nefericire, acestea sunt doar câteva date, puține, despre ce se întâmplă cu adevărat. Vom reveni cu detalii.

CLAUDIU DRĂN

dosar

Politia în acțiune – Care poliție?

Într-o seară de aprilie a lui 2002 niște tineri studenți au dorit să-l sărbătorească pe prietenul lor Marius Caliteșcu, a cărui zi aniversară era.

Au rezervat o masă la discoteca Calise din sectorul 6 al Bucureștilor.

La orele 20.30 au ajuns la discotecă. În jurul orelor 2.00, au venit la masa tinerilor studenți patru huligani, niște huidume păroase, nebărbierți, cu părul soios și cu ochii roșii de băutură.

Fără vreun motiv temeinic l-au lovit cu pumnul în figură pe primul care se afla lângă ei. Pe Iancu Bogdan. Acesta, luat prin surprindere, s-a prăbușit la podea, iar huliganii au continuat să-l lovească cu picioarele și cu pumnii în abdomen, în cap, în torace. Apoi l-au lovit pe Iancu Eugen, pe Tincă Ana, pe Caliteșcu Marius, pe Cazan Olimpia, pe Tincă Florin, pe Ardeleanu Valentina, pe Crețu Daniela. Fiecare dintre cei loviți era trântit la podea și i se administra câte un picior fetelor și mai multe picioare băieților de către bestiile analfabete.

„Nu putem să intervenim, nu avem voie“

Iancu Eugen a ieșit din discotecă să anunțe poliția. În fața ușii se afla, întâmplător sau nu, un echipaj de poliție de la secția 20. Omul le-a relatat poliștilor întâmplarea, solicitându-le sprijinul, în speranța că poliția, plătită și din banii lor, va interveni și-i va pune la punct pe opresori.

Un plutonier arogant (oare ce motive o fi având?) și-a dat cascheta pe spate cu un gest de lehamite, lăsând să i se vadă bretonul, răspunzându-i lui Iancu Eugen: „Nu putem să intervenim, nu avem voie“, după care a închis ușa mașinii și probabil și-a văzut liniștit de dulcele somn din timpul serviciului.

Între timp, persoanele oprite au ieșit cu mare greutate din discotecă, urmărite de huligani.

Deși Iancu Bogdan abia se mai ținea pe picioare, în fața

echipajului de poliție a fost din nou bătut, înjurat ca la ușa cortului și scuipat de aceiași huligani, sub privirile nepăsătoare ale poliștilor. Poliția nient, n-are voie să intervină, păi unde ne trezim noi aici, de când intervine poliția în astfel de cazuri?

Adresantul necunoscut, trebuia chemați pompierii, hingherii, gunoierii, ienicerii, dar nu poliția. Ce băieți neștiutori și ăștia, degeaba sunteți studenți că nu știți nimic, vorba huliganilor dă v-a bătut.

Tinerii bătuți au insistat la poliștii să ia măsuri și să curme această situație. Unul dintre „oamenii legii“, iritat de insistența cetățenilor opresați, i-a întrebat amenințător: „Aveți 600.000 lei la voi ca să plătiți amenda pentru tulburarea liniștii publice? Sau mai bine dispăreți din zonă pentru că puteți s-o pățiți mai rău. Aceștia sunt jucători de la Clubul Sportiv Steaua, cunoscuți la a 20-a pentru scandaluri, iar noi nu avem voie să ne băgăm.“

Auzind poliștii că tinerii studenți opresați de huligani

unul și să se pună de acord, ca declarațiile lor să coincidă. Altfel nu se explică.)

Este introdusă în birou Crețu Daniela. Aceasta dorește să relateze în plângere și în

declarație, în mod logic și cronologic, desfășurarea evenimentelor. Căpitanul, al cărui nume a rămas necunoscut (purta barbă, mustață era brunet, orele 3.00 la 14.04.2002) nu i-a permis să relateze ceea ce a văzut, auzit și simțit pe pielea ei victima opresiunii, obligând-o

losea prea des pe unitatea de timp.

În aceste condiții, partea vătămată s-a ridicat, renunțând să mai depună plângere la acest organ de poliție, adresându-se

li-l prezinte, pentru ca apoi să-l poată descrie în declarația pe care ar fi trebuit s-o dea. Nu a fost vorba de vreo recunoaștere din grup sau ceva asemănător. Nu, polițistul i-a ajutat pur și

torii, este limpede ca și cristallul. Nu este posibil ca niște infracțiuni cu autori cunoscuți să nu fie soluționate de poliție din 2002 până în 2005, când, la ora la care scriem aceste rânduri, nici una dintre părțile vătămate nu au fost audiate.

Părțile vătămate au solicitat în scris parchetului ca lucrarea să nu fie dată spre rezolvare ofițerilor Secției 20, întrucât există interes în cauză. Parchetul parcă n-ar fi auzit de recuzare și au trimis plângerea tot la Secția 20. Rezultatul este acesta de care v-am povestit, zero lei, zero bani.

Imaginea Poliției

Cum a controlat parchetul activitatea poliției? Simplu: nu a controlat-o. Trei ani. „Parchetul apără interesele generale ale societății“. Dar nu tot timpul. Din când în când.

Ce au făcut șefii profesionali ai poliștilor care aveau lucrarea spre rezolvare? Răspuns corect: nimic.

De ce nu i-a obligat să desfășoare activități în caz? Răspuns corect: de aia.

Ce părere are domnul ministru al Administrației și Internelelor? Dar doamna ministru al Justiției?

Suntem convingși că au o părere foarte proastă, mai ales că domniile lor nu au fost în funcțiile pe care le ocupă azi la data comiterii faptelor. Ce păzește Corpul de Control de la IGPR? Dar cel de la DGPMB? Dacă au curiozitatea unui control, poate vor descoperi și alte bazaconii, doamne ferește!, piei drace!

Greu se mai mișcă poliștii de la Secția 20 când trebuie să soluționeze legal un dosar. Viteji sunt patru poliști de la Constanța care au băgat în comă un cetățean lovindu-l cu bestialitate în vâzul trecătorilor, oripilați de ceea ce se întâmpla. Nu e cine știe ce, chestie de imagine a poliției. Păcat, pentru că, în marea lor majoritate, poliștii își fac datoria cu mult profesionalism și dăruire, obținând uneori performanțe greu de egalat. Ce te faci cu năpârstocii care pătează onoarea și demnitatea uniformeii pe care o poartă? Victimele opresiunii de care am povestit s-au ales cu câte 3-4 sau 35 de zile de îngrijiri medicale.

Aceasta este povestea unor poliști indisciplinați, poate incompetenți, și a unor huligani scăpați din lesa legii pe care cei plătiți s-o țină scurt au abandonat-o. De ce oare?

Dacă n-ar fi nu s-ar povesti.

DEPARTAMENTUL
INVESTIGAȚII

vor merge la poliție pentru a depune plângere penală, au coborât, i-au rugat pe huligani să urce în mașină și au plecat la Secția 20 Poliție.

Cercul

La poliție, tinerii opresați au fost ținuți afară, vorbindu-li-se urât, atât de ofițerul de serviciu, cât și de alte cadre de poliție, în timp ce huliganii au fost invitați politicos în birou. Toți într-un singur birou. (Să audă ce spune

să scrie că s-au îmbrâncit reciproc și că nu s-a întâmplat nimic grav, să nu mai exagereze etc. Fata a insistat, relatându-i căpitanului că Iancu Bogdan a leșinat în urma loviturilor primite, la fel și alți tineri din grupul lor. Ea însăși a fost lovită și trimisă la podea. Când să aștearnă pe hârtie ce-i relatase verbal, polițistul o pune la punct sever, cu un glas tăios: „Domnișoară, vezi că aici eu fac ancheta și că dumneata scrii ce trebuie, și nu mai fabula, clar?“.

Partea vătămată îi atrage politicos atenția căpitanului că plângerea și declarația îi aparține, este relatarea ei, că este studentă în ultimul an la Facultatea de Drept și cunoaște foarte bine aceste aspecte și drepturile sale procesuale de fapt. Iritat, căpitanul (nu știu dacă avea sau nu studii de drept) se răstește la partea vătămată: „Nu-mi da tu mie lecții, domnișoară, e clar? Avea un fix cu clarul acesta, un tic verbal, probabil, că îl fo-

parchetului cu plângere în sensul celor pățite.

Cu picioarele pe biroul polițistului

Într-un alt birou se aflau opresorii toți și un polițist. Unul dintre ei stătea pe scaun în fața polițistului și cu picioarele pe biroul acestuia (este clară relația de prietenie dintre polițist și opresori), discutând prietenește cu acesta (Polițistul era un tip brunet, păr des și negru, sprâncene arcuite, ochii negri, înălțime medie, constituție athletică. Nu s-a prezentat nici cu grad, cu nici cu nume.)

Ne uimește pur și simplu până la ce nivel a coborât demnitatea polițistului, să-l lase pe infractor să stea cu picioarele pe masa unde, chipurile, el, polițistul, îl ancheta. Aiurea ancheta. A fost așa de „dură și profesional făcută“ că nici după trei ani prăpăditul de dosar nu a ajuns în instanță.

Apoi, polițistul l-a chemat pe Iancu Bogdan, care abia se mai ținea pe picioare, în biroul

simplu pe infractori. Halal anchetă, halal anchetatori!

Mușamalizare crasă

Părțile vătămate, văzând că pierd noaptea de pomană pe la poliție, au insistat să li se comunique datele infractorilor, ele fiind de acord să lase poliștilor datele lor. Vroiau să se adreseze instanței de judecată pentru celelalte infracțiuni comise asupra lor (amenințarea cu moartea, insultă). Auzind poliștii că părțile vătămate vor depune plângere penală și împotriva lor la Parchetul Militar, le-au dat pe o bucată de hârtie ruptă neglijent (semn că nu se respectau nici pe ei înșiși) numele și adresa infractorilor. Aceștia sunt:

1. Alexandru Ștefăniță, domiciliat în comuna Buzescu, jud. Teleorman
2. Alexandru Sorin, domiciliat în com. Buzescu, jud. Teleorman
3. Gheorghe Costin, domiciliat în București, sector 2, Str. Mașina de Pâine, nr. 22, bl. 00 (?), ap. 8.

său, unde se aflau infractorii, și l-a întrebat pe unul dintre ei: „ăsta e, mă, ăla?“ La care infractorul a răspuns: „da, el e“. Este limpede că bețivanii nu-și mai aminteau exact pe cine au rănit grav, așa că a fost nevoie de sprijinul moicului polițist să

4. Deaconu Ionuț, domiciliat în com. Filipeștii de Pădure, județul Prahova, toți locuind la Căminul Clubului Steaua București din Calea Plevnei.

Că poliștii de la Secția 20 Poliție care au fost implicați în acest caz au favorizat infrac-

tineret

Această pagină va fi dedicată tinerilor. Și, pentru că nu putem vorbi despre ei fără ca ei să fie de față, aici veți găsi întotdeauna părerile lor despre ceea ce îi preocupă. Pentru ca lucrurile să fie și mai clare, i-am rugat să descrie generația din care fac parte și am ales câteva dintre cele mai interesante răspunsuri...

Prejudecățile...

Fac colecție de prejudecăți. Mă amuză. Îmi plac pentru că sunt atât de „pre“ (adică înghițite pe nemestecatele, fără un gând critic, fără un moment de îndoială) și atât de „judicâți“ (adică sigure de propriul lor adevăr, infailibile, mai ales pentru că au legătură cu ceilalți, niciodată cu noi, ne ajută să-i împărțim în categorii clare, ca să nu ne încurcăm, ca să nu, Doamne ferește!, înțelegem sau nuanțăm, dar ca să ne descurcăm mai ușor și mai

rapid în lume). Au o mare rezistență și durabilitate. Sunt aproape de neclintit. Aproape, căci fiecare epocă vine cu o nouă serie, care o înlocuiește treptat pe cea veche. Sunt total anti-logice, dar nici nu le interesează.

De exemplu: nu-i frumos ca femeia să fumeze pe stradă, bărbatul însă da (sunt gata să ofer un premiu primului om, dar și celui de-al doilea, și celui de-al treilea, care poate să-mi aducă trei motive valabile sau

măcar unul, pentru care această afirmație este corectă; nu se acceptă argumente circulare de tipul: nu-i frumos pentru că nu-i frumos sau nu-i frumos pentru că așa e sau argumente care recurg la o autoritate gen: nu-i frumos pentru că așa zic eu sau mama sau așa știu eu din străbuni).

Sau: americanii sunt inculți (I-auzi! La care urmarea ar fi, normal, sunt inculți în comparație cu noi, care suntem foarte culți... Dau un premiu și

mai mare primului om care face un studiu

serios, cu un grup de români verzi aleși aleatoriu - studiu serios, desigur - față în față cu un grup de americani aleși la fel de aleatoriu, care demonstrează adevărul afirmației de mai sus; sau preferăm să comparăm „olimpicii noștri“ cu media lor? Sau poate sunt inculți pentru că n-au auzit de Hagi?).

Îmi plac deci prejudecățile pentru că sunt paradoxale: atât de puternice, dar atât de ușor demontabile dacă le punem o clipă la îndoială. Dar nu le punem. Poate doar contra unui premiu. Dar să fie mare.

CE NE TREBUIE CA SĂ NE FIE BINE?

Reușita e un concept atât de relativ, încât e greu să vorbim despre ea. Dar, orice ar însemna, cu toții vrem să ajungem la ea, așa că putem vorbi nestingheriți despre ce calități (sau defecte) cred tinerii că-ți trebuie ca să reușești în viață.

Traian V. (23 ani, student).

Dacă mi se adresează întrebarea asta, prima oară nu-mi vine în minte nici o calitate, nimic ce poate ține de mine, ci ceva din afară: norocul. Întotdeauna mi s-a părut cel mai important lucru. Pentru că poți să ai toate calitățile din lume, că uneori nu-ți iese nimic, pentru că ai ghinion. Așa că eu mă bazez întotdeauna pe șansă.

Anca R. (20 ani, studentă).

Mi-ar plăcea să spun că e vorba despre bun-simț, politețe, bună-creștere, bunăvoință și tot felul de lucruri care încep cu bun sau bună, dar cred că e mai degrabă vorba despre tenacitate, ambiție, pragmatism, lucruri din astea care au devenit valori în

ultima

vreme.

Nu

nas fără multe comentarii. Dar alții poate nu au nevoie de așa ceva, dimpotrivă, calmul poate să-i plafoneze. Așa că nu vorbesc decât în numele meu.

Roxana G. (25 ani, asistent manager).

Aș spune și eu, ca toată lumea, inteligența. Dar după aceea m-aș gândi mai bine și aș spune că nu e nicidecum o calitate necesară. Avem exemple de reușită care m-ar contrazice imediat. Atunci ar fi o oarecare inteligență practică, de situație. De fapt, cred că intuiția e cea mai importantă, în toate planurile vieții: și profesional, și afectiv, și acasă, și cu prietenii, și cu familia. Da, rămâne intuiția.

Horia R. (28 ani, programator).

Păi în zilele noastre se spune că e nevoie de realism, să fii cu picioarele pe pământ, să fii capabil să te orientezi și reorintezi rapid, să fii deschis și pe fază la tot ce e nou... Eu aș

adăuga că trebuie să ai multă energie, pentru că ziua de muncă nu mai are de mult doar opt ore, un anumit calm față de situații de urgență și poate că cel mai important ar fi umorul. Și ideea că, orice ți se întâmplă, poți să o iei de la capăt. Parcă asta se numește optimism, nu?

spun că

nu sunt valori, doar că mi se pare că se pune prea mult accentul pe ele și se neglijează altele, care sunt cel puțin la fel de importante.

Ionuț S. (27 ani, agent vânzări).

Nu cred că există calități care să te ajute să reușești pur și simplu. Cred că e diferit în funcție de fiecare situație. Mie, de exemplu, îmi trebuie nervi tari și o anumită nonșalanță în fața situațiilor frustrante de zi cu zi, trebuie să știu cum să trec peste faptul că deseori mi se închide ușa în

Simona S. (21 ani, studentă).

Nu prea știu. Sunt oameni plini de calități (adică mie așa mi se pare) care se zbat îngrozitor și alții care, după părerea mea, nu sunt mare lucru și totuși toate ușile li se deschid. Așa că aș spune că cel mai bine e să ai noroc, că în rest te descurci cu ce ai la îndemână.

Pagină realizată de IULIA GORZO

...și logica